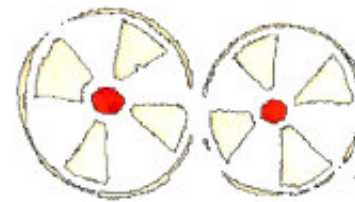

Zonder Zondag

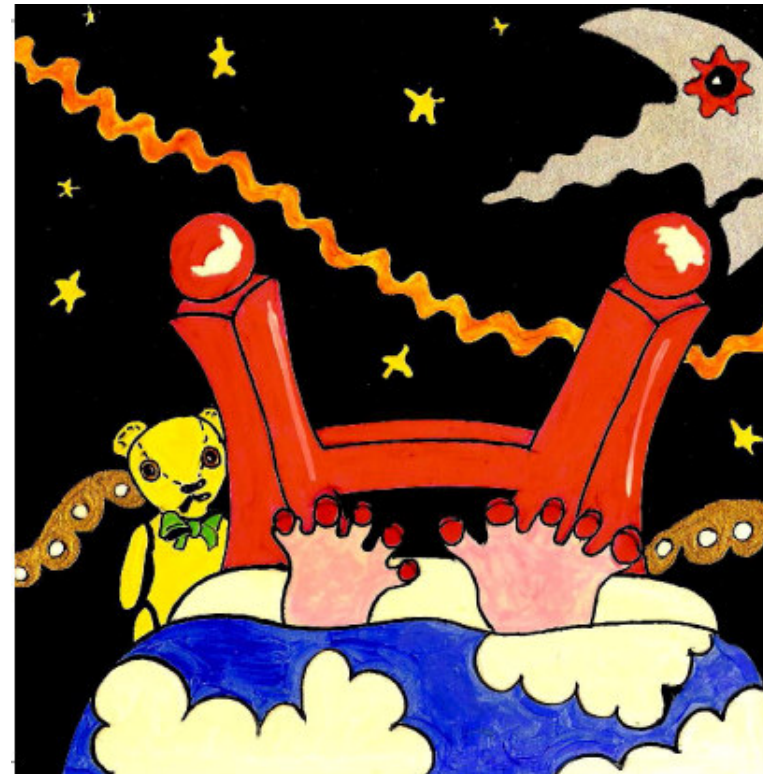

Margriet Hogeweg

Op een dag had de zon geen zin om op te staan. *Ik blijf lekker liggen*, zei ze en draaide zich nog eens heerlijk om in haar hemelbed. Het had al lang licht moeten zijn. Maar de nacht bleef als een dikke, donkere deken over de aarde liggen. De zon wilde net weer wegzakken in een heel diepe slaap, toen de maan over het randje van de horizon naar haar gluurde. *Kijk die zon nou eens lekker slapen*, zei hij met een vertederde glimlach. *Wakker worden slaapkop*. Met zijn zachte stralen streek hij over de gloeiende wangen van de zon. *Dat is fijn*, dacht de zon, terwijl ze net deed of ze nog steeds sliep. *Zo zou ik hier wel altijd kunnen blijven liggen*.

Na een tijdje, toen de zon maar niet wakker wilde worden, werd de maan toch wel een ietsje pietsje ongeduldig. *Komt er nog wat van?* vroeg hij kregelig. *Ik heb de hele nacht al geschenen. Nu ben jij weer aan de beurt.* De zon opende verveeld haar ogen. *Maar ik heb geen zin,* zei ze loom. *Geen zin? Geen zin waarin?* vroeg de maan verbouwereerd. *In schijnen natuurlijk,* zei de zon. *Vandaag wordt er door mij niet geschenen. Vandaag blijf ik voor de verandering eens lekker in bed. Is dat duidelijk?*

De maan hapte naar adem. Hij verslikte zich bijna in zijn boosheid. *Als jij niet heel gauw dat hemelbed uitkomt, dan... dan... dan...* De zon keek de maan uitdagend aan. *Ja, wat dan?* De maan dacht koortsachtig na. *Dan wordt het donker op aarde. Aardedonker.* De zon haalde onverschillig haar schouders op. *Kan mij het schelen,* zei ze. *Maar dan... dan... dan.. gaan de bloemen niet open,* stotterde de maan. *En dan gaan de vogels niet zingen. En dan blijven de mensen en de dieren slapen. En wie blaast dan de sterren uit? En... en... en*

De zon schudde haar stralen wild naar achteren en keek nukkig de andere kant op. *Ik stuur de donder en de bliksem op je af, hoor!* sprak de maan op dreigende toon. *Je doet je best maar* zei de zon terwijl ze diep wegkroop onder het wolkendek. *Ze is niet goed snik*, mompelde de maan in zichzelf. *Er moet ergens een steekje los zijn geraakt. Dat moet dan haast wel een zonnesteekje zijn*, klonk de stem van de zon gedempt, vanonder de schapenwolken. *Zon, dat zijn geen grappen. Weet ik.* De maan verbleekte van woede. Wat moest hij doen?

Je bent niet de enige op de wereld, hoor! siste hij en balde zijn bleke zilveren stralen tot een stevige vuist. *Echt wel*, zei de zon. *Ik ben de enige op de wereld. De enige zon.* De maan haalde snuivend zijn neus op. *Ik zou maar niet zo hoog van de toren blazen als ik jou was. Zo bijzonder ben je nu ook weer niet.* *O nee? Was het al tot je doorgedrongen dat jij er niet was geweest, als ik er niet was geweest?* De zon stak een vlamme tong uit boven het wolkendek en kroop er toen snel weer onder.

Wat ben jij arrogant, zeg, kaatste de maan terug. Als ik er niet was geweest, was jij nooit zo'n ijdeltuit geweest. Dacht je soms dat ik niet heb gezien, hoe je iedere nacht je eigen gezicht bewondert in de spiegel van mijn gezicht? Laat me met rust, mopperde de zon terwijl ze nog dieper wegkroop onder de wolken in het hemelbed. Door al dat geletter van jou, doe ik geen oog dicht. Uitgeput zakte de maan achter de horizon. Hoe moet het nu verder? kreunde hij zachtjes. Alles loopt in het honderd.

Maak je niet zo druk, zei de zon op sussende toon. De aarde kan best een dagje zonder mij. Met een sombere blik tuurde de maan over het randje van de horizon naar de aarde. Het zag er vredig uit. De vogels zaten in de takken van de bomen. Ze droomden van het hoogste lied. De bloemen wiegden, op de maat van de wind, zachtjes mee in hun knop. De dieren lieten zich zand in de ogen strooien door Klaas Vaak. De mensen telden oneindig veel schapen of draafden rond op wilde nachtmerries.

Tenslotte, toen de maan bijna omviel van de slaap, fluisterde hij tegen de zon: *Oké, wat jij wilt. Schuif eens een stukje op.* Snurkend draaide de zon zich op haar zij. Heel voorzichtig, om haar niet wakker te maken, kroop de maan naast de zon in het hemelbed. Zachtjes streefde hij over haar rozige wangen. *Slaap lekker* hij. *Jij ook*, mompelde de zon al half in dromenland. *Morgenochtend ga ik gewoon weer schijnen, hoor. Maar vandaag even niet. Vandaag is het zonder zondag.* Gapend trok de maan de deken van schapenwolkjes op tot onder zijn kin. *Al goed*, zei hij en blies één voor één alle sterren uit.

